

Γ. ΧΟΡΤΑΤΣΗ: «Ἡ Ἐρωφίλη», θ. Ὀλύμπια.

Ὁ κ. Κούν, ὁ ἄριστος σκηνοθέτης τῶν παραστάσεων τοῦ Κολλεγίου Ἀθηνῶν, ἀνέβασε τὴν «Ἐρωφίλη», συνεργαζόμενος μὲ τὸν κ. Δεβάρη καὶ ἕναν ἄγνωστον ὡς τώρα, μὰ προσεχτικὸ καὶ κομπὸ ζωγράφον, τὸν κ. Τσαρούχη. Ἰδρύσανε τὴ «Λαϊκὴ Σκηνή» καὶ ὑπόσχονται πολλά. Ὅμως τὸ θέατρο εἶναι ὁ τόπος πού τὰ ὄνειρα εἶναι πάντα τρισεγάλια καὶ ἡ ἰσχυροποίηση μικρὴ.

Λάθος κάνουνε νὰ πιστεύουν οἱ εὐγενικοὶ ἰδρυτὲς τῆς «Λαϊκῆς Σκηνῆς», πὼς ἡ «Ἐρωφίλη» ἀποτελεῖ θεατρικὴ παράδοση γιὰ τοὺς Ἕλληνας. Τὸ ἑλλήν. θέατρο δὲν τροφοδοτήθηκε καθόλου ἀπὸ τὸ Κρητικόν, ὕστερα τί παράδοση ἑλληνικὴ εἶναι ἡ «Ἐρωφίλη», πού τὰ πρότυπα, πού μιμήθηκε εἶναι σχεδὸν ὅσα καὶ οἱ στίχοι της.

Φοβᾶμαι πὼς ἡ «Λαϊκὴ σκηνή» ἀντίκρουσε τὴν προσπάθειά της περισσότερο μὲ διάθεση «φιλολογικὴ» παρὰ μὲ θεατρικὴ. Ἄν ἡ παράσταση τῆς «Ἐρωφίλης» εἶχε δοθεῖ στὸ Κολλέγιο μὲ τὰ συμπαθητικὰ ἐκεῖνα παιδιὰ τοῦ Ψυχικοῦ, θὰ ἦταν θαῦμα. Στὰ «Ὀλύμπια» ὅμως πού στὸ σανίδι τοὺς ἔχουμε συνηθίσει τόσοις καὶ τόσοις ἐπαγγελματίαις κολοσσούσι, τὰ παιδιὰ τοῦ λαοῦ «πού ἔχουνε βαστάζει μέσα τοὺς κάποια ἀγνότητα»—τί μεταφυσικὴ κοτσάνα εἶναι πάλι ἐτοῦτο;—ἀγωνισθῆκανε μάταια, ἂν καὶ ἦταν φανερὸ πόσο σοβαρὰ εἶχανε διδαχθεῖ.

Ἄν ἡ «Λαϊκὴ σκηνή» ἔβλεπε τὸ πρᾶγμα θεατρικώτερα θὰ διασκεύαζε τὸ ἔργο. Εἶδα ἀνθρώπους νὰ βογγᾶνε καὶ δὲν ἔπιασε καθόλου, τόπο ἢ ὑπεραπολογία πού ἔκανα καὶ γιὰ τὴν «Ἐρωφίλη» καὶ γιὰ τὸ θῆσός της.

Χρειάζεται προσγείωση στὴ θεατρικὴ πραγματικότητα. Καὶ ὄχι καὶ τόσο πολὺ ψηλὰ τὸν ἀμανέ. Βάχχος, Τρικυμία, Μολιέρου κλπ.—Συγγραφέας κανέναν ρωμῖος. Τοὺς ἀποφεύγουν ὅλοι σάν τὴν Λιμπερτέ τοῦ κ. Συναδινού. Εὐχομαί νὰ προοδέφει ἡ

«Λαϊκὴ Σκηνή», μὰ θέατρο καὶ ἐρασιτεχνία δὲν πάει. Καλὰ ἢ κακὰ ἔχουμε συνηθίσει νὰ βλέπουμε πρωταγωνιστές. Κι' ὅταν λείπουν αὐτοί, ἔργα τοῦ γραφείου δὲν πρέπει ν' ἀνεβαίνουν.

Γιατὶ ἔτσι οἱ ἴδιοι οἱ ἰδρυτὲς δίνουν στὴ δουλειά τους τὸ χειρότερο χτύπημα. Θέατρο θὰ πεί παράσταση κάθε βράδυ. Αὐτὸ καὶ μόνο αὐτό.

Μερικοὶ «ἠθοποιοί», καὶ μάλιστα ἡ Κορυφαία μὲ τὴν συμπαθητικὴ της ἐμφάνιση (ἐννοῶ καλλιτεχνικά) καὶ ἡ Ἐρωφίλη ἄριστες. Ὁ Σύμβουλος καὶ ἡ Νένα πολὺ πολὺ καλοί.

Θαῦμα ἢ ἀπαγγελία καὶ ὡς τεχνικὴ.

Τὸ ἀποτέλεσμα;—Ἡ ἀνάμνηση τῆς ζάλης, πού πῆραν οἱ θεατῆς καὶ ἡ Ἐρωφίλη ἔμεινε μὲ τὴ φήμη πὼς ἦταν κακὸ ὄνειρο ἢ παράστασή της.

Ὅλοι τὸ λέμε καὶ τὸ ξαναλέμε πὼς τὸ θέατρο δὲν εἶναι φιλολογία. Μὰ στὴν πράξη δὲν τὸ αἰσθανόμαστε.

Ὅχι, τὸ θέατρο δὲν εἶναι ἡ ἐνσάρκωση τῶν φιλολογικῶν μας θαυμασμῶν.